

Hồi 527

Giai nhân hữu ích

Bình!

Trong ngự thư phòng ở nội cung, Hoàn Huyền vỗ một chuông lên cái trường kỷ, mặt đầy sắc giận, quát: “Là ai phụ trách canh giữ thủy đạo? Kẻ địch muốn đến là đến, muốn đi là đi, coi Hoàn Huyền này chẳng ra gì cả!”.

Hoàn Vĩ, Hoàn Tu ngồi hai bên và Tiều Tung, Tiều Phụng Tiên ngồi một bên đều nhìn nhau, không biết đáp lời thế nào. Trong đám người này, mối quan hệ giữa Hoàn Vĩ với Hoàn Huyền là thân thiết nhất, đợi Hoàn Huyền nổi cơn giận xong, Hoàn Vĩ khuyên: “Việc cấp thiết bây giờ là phải làm rõ tại sao kẻ địch làm như vậy? Bọn chúng muốn đi đâu?”.

Hoàn Tu cũng nói: “Lưu Dụ phái chiến thuyền vượt qua quan phòng thủy đạo của Kiến Khang, chắc chắn các tính toán của gã không phải chỉ đơn giản ra oai”.

Hoàn Huyền bình tĩnh nói: “Các người thấy thế nào?”.

Tiều Tung ung dung nói: “Nếu ta đoán không lầm, dư nghiệt của Lưỡng Hồ bang và Lưu Dụ tiếp xúc liên hệ, kết thành một phe, mật mưu phản công. Chiếc chiến thuyền này chính là đi đến Lưỡng Hồ, xông qua cửa ải một mặt để tiết kiệm thời gian, mặt khác ra oai với chúng ta, khiến chúng ta tiến thoái lưỡng nan”.

Hoàn Vĩ biến sắc nói: “Ích Châu Công nói cũng có lý lắm”.

Hoàn Huyền khinh khỉnh nói: “Lưỡng Hồ bang không có Nhiếp Thiên Hoàn, còn có thể làm được trò trống gì? Chỉ cần ta có thể thu thập Lưu Dụ sớm, tất cả mọi vấn đề sẽ được giải quyết”.

Tiều Phụng Tiên nói: “Đại nhân minh giám, Lưu Dụ cố ý khiêu khích, rất có thể là muốn chọc tức đại nhân, dụ cho chúng ta tiến đánh Kinh Khẩu”.

Hoàn Tu nhú mày nói: “Trận thế Lưu Dụ vẫn chưa vững, tại sao lại hành động như thế?”.

Tiều Phụng Tiên giải thích: “Lưu Dụ là người biết binh pháp, hiểu rõ thượng sách là lấy khôe đợi mệt, hạ sách là xua quân viễn chinh. Với thực lực hiện giờ của gã, muốn đánh thành trì như Kiến Khang, chẳng khác gì nạp mạng, cho nên đầu tiên phải chiếm được cửa ải

Quảng Lăng. Nếu chúng ta vội vàng tấn công Kinh Khẩu, gã có thể thừa cơ, nói không chừng sẽ mượn thế đoạt lấy Quảng Lăng”.

Tiêu Tung phụ họa thêm: “Nếu Lưu Dụ cố ý khiêu khích chúng ta, lại giả cấu kết với Lưỡng Hồ bang tạo thành thế hợp kích, càng chứng minh lời đồn thiếu lương của gã, cho nên nôn nóng cầu chiến. Nếu không phải nên đợi bình định Thiên Sư quân xong, mới từ ba hướng tấn công chúng ta”.

Hoàn Huyền cười lạnh nói: “Lưu Dụ cố gắng vùng vẫy trong lúc sắp chết, chẳng xem ta vào đâu, hãy xem lúc nào ta cắt cái đầu thối của gã xuống”.

Tiêu Tung nháy mắt với Tiêu Phụng Tiên, Tiêu Phụng Tiên vội nói: “Dư nghiệt của Lưỡng Hồ tuy nói khó làm nên trò trống gì, nhưng dẫu sao bọn chúng có gốc rễ sâu xa, là một mối họa, nếu có thể nhân thời cơ này quét sạch dư đảng Lưỡng Hồ, một mặt có thể phong tỏa Tào Vận đi xuống Kinh Khẩu, mặt khác có thể tiêu hao thực lực của Lưu Dụ, như vậy có thể hy vọng thống nhất miền Nam”.

Hoàn Huyền lộ vẻ khó xử. Tiêu Tung phấn khởi nói: “Chỉ cần đại nhân hạ lệnh một tiếng, Tiêu Tung này nguyện đưa chiến thuyền bản bộ, dùng Ba Lăng làm cứ địa, quét sạch tiểu tặc Lưỡng Hồ, có hai người thông hiểu Lưỡng Hồ bang là Mã Quân và Chu Thiệu giúp đỡ thuộc hạ, thuộc hạ có thể đảm bảo trong vòng ba tháng quét sạch bọn tiểu tặc này, mong đại nhân minh xét”.

Hoàn Huyền nhìn Tiêu Tung với ánh mắt chăm chú một hồi, lạnh lùng nói: “Chiến trường chính của miền Nam là ở đây, là vùng tranh giành nhất giữa Kiến Khang và Kinh Khẩu, nếu làm phiền đến Ích Châu Công, chính là chuyện nhỏ xé ra to”.

Rồi quay sang Hoàn Tu nói: “Đại tướng quân vừa được thăng làm Đại Châu thích sử, tiểu tặc Lưỡng Hồ bang do đại tướng quân phụ trách. Lui xuống!”.

Mọi người chỉ đành thi lễ cáo lui.

oOo

Yến Phi chợt dâng lên nỗi nhớ Kỷ Thiên Thiên, đó không phải là nỗi nhớ bình thường như trước kia, mà là trong đầu chợt hiện lên hình bóng tuyệt thế của Kỷ Thiên Thiên, trong lòng đồng thời sinh ra cảm ứng, tiếp nhận được thông tin của Kỷ Thiên Thiên phát ra cho chàng. Tuy chỉ là diễn ra trong khoảnh khắc điện chớp lửa xẹt, nhưng chàng đã nắm rõ được nội dung Thiên Thiên truyền tới.

Thiên Thiên đã hồi phục rồi, lực lượng tâm linh mạnh hơn trước kia, hơn nữa không tìm được cái khổ tương tư, hẹn sẽ gặp nhau trong giấc mơ đêm nay.

Cảm giác tâm linh rõ ràng đó lập tức khiến Yến Phi thấy lòng lâng lâng. Bởi vì trong thời khắc ở chốn hiểm nguy, chàng vẫn có thể cùng Thiên Thiên trao đổi tâm linh, lòng hẹn với lòng, cảm giác ấy thật khó hình dung.

Thời khắc quyết thắng không ngừng đến gần. Bất luận là chiến cuộc tranh bá ở miền Nam hay là cuộc đấu tranh giữa Thác Bạt tộc với Mộ Dung tộc, cũng đều đang tiến gần đến chung cuộc, tình thế đều thay đổi mỗi ngày, chàng giống như một con thuyền nhỏ trong con sóng dữ, mỗi khắc đều có thể thuyền lật người chết, chính trong tình huống nguy cơ tứ bề này, tình yêu giữa chàng và Kỷ Thiên Thiên lại lên đến đỉnh cao, tấu lên khúc nhạc tình yêu lạ lùng và mê người nhất.

Giọng nói của Đồ Phụng Tam vang lên bên tai chàng: "Yến Phi người đang nghĩ gì vậy? Tại sao chợt im lặng?".

Yến Phi "hồi tỉnh" trở lại, vội vàng tập trung tinh thần, lúc này mới bọn Đồ Phụng Tam, Nhậm Thanh Thị và Tống Bi Phong đều nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ.

Lúc này Yến Phi vẫn còn ngẩn ngơ, hình bóng Kỷ Thiên Thiên tựa như vẫn còn vương vấn trong lòng, thuận miệng hỏi: "Ta vừa mới nói đến đâu rồi?".

Nhậm Thanh Thị nói: "Yến gia vừa mới nói đến Ma môn đoàn kết dưới một người mà bọn chúng gọi là Thánh quân, tiếp theo hình như nhớ lại những chuyện gì đó, vẻ mặt rất kỳ quặc".

Yến Phi thấu nhíp tinh thần, khẽ gật đầu nói: "Đúng! Đúng!".

Tống Bi Phong hỏi đầy vẻ quan tâm: "Tiểu Phi có tâm sự gì?".

Yến Phi thầm nhủ đúng là mình có tâm sự, nhưng không thể nào nói thật, vội vàng quay trở về việc chính: "Đại kế đối phó với Lý Thục Trang của chúng ta có một giả thiết mang tính mấu chốt, đó chính là người trong Ma môn toàn là hạng tự tư tự lợi, cho nên Lý Thục Trang sẽ không nói cho đồng môn biết việc mua bán với Quan Trường Xuân. Nhưng khi ta biết Ma môn có một người tên là Thánh quân chủ trì đại cuộc, lòng tin đối với giả thiết này của ta đã dao động".

Ngập ngừng rồi nói tiếp: "Lý Thục Trang phát giác một mình không thể đối phó với Quan Trường Xuân, mà thị lại không muốn bỏ tiền ra, lại thêm chẳng có tâm trạng và thời gian cù cưa với Quan Trường Xuân, thị sẽ làm như thế nào".

Đồ Phụng Tam gật đầu nói: “Ta cũng từng nghĩ đến một vấn đề như vậy, Lý Thục Trang đã từng nói rằng, lẽ ra đêm đó thị vào hoàng cung dự yến, nhưng vì ta mà bỏ cuộc hẹn. Người hẹn với thị chắc là Hoàn Huyền”.

Khi nói đến Lý Thục Trang, giọng nói điệu cười của thị dâng lên trong lòng y, hết như đang bày tỏ phong tình với y, hình thái thiên biến vạn hóa, thật là mê người. Với công phu tu dưỡng của Đồ Phụng Tam cũng thâm thất kinh, y thậm nhủ mình đã mắc lừa thị. Cho nên vội vàng gạt bỏ hình bóng của Lý Thục Trang.

Nhậm Thanh Thị khẽ cười nói: “Tiêu Noãn Ngọc không xong rồi! Cho nên Lý Thục Trang đích thân ra tay mê hoặc Hoàn Huyền, không ngờ chúng ta vô tình phá hoại chuyện của Ma môn”.

Ả nói ra suy đoán khiến mọi người không ngờ tới, cũng là vì bản thân ả cũng là cao thủ trong nghề này, từ bụng ta suy ra bụng người, cho nên có thể nghĩ đến điều đó.

Đồ Phụng Tam đồng ý với suy đoán của ả, bởi vì dù cho bản thân một lòng muốn giết Lý Thục Trang, nhưng cũng có chút không kìm nổi lòng mình trước sự quyến rũ của thị, huống chi Hoàn Huyền chẳng hề cảnh giác trước thị. Y quá hiểu Hoàn Huyền. Nói: “Theo ta thấy không phải đạo hạnh của Tiêu Noãn Ngọc vẫn chưa đủ, mà là vì Hoàn Huyền đã sinh nghi với Tiêu gia, Hoàn Huyền chính là người như vậy, muốn cùng y hưởng phú quý, cuối cùng sẽ không có kết quả tốt”.

Yến Phi nghe xong cách nhìn của họ đối với mối quan hệ giữa Lý Thục Trang với Hoàn Huyền, trong lòng tràn trề cảm giác kỳ quặc. Bốn người họ là một tổ hợp rất kỳ lạ, giữa họ ân oán khó phân, nhưng lại ngồi chung với nhau, cùng làm một chuyện. Trong bốn người, bối cảnh của Tống Bi Phong đơn giản hơn nhiều, còn Nhậm Thanh Thị và Đồ Phụng Tam đều không phải hạng vừa, mỗi người đều cố gắng theo mục đích của bản thân, hầu như đến mức bất chấp thủ đoạn.

Tống Bi Phong nói: “Nếu cứ theo giả thiết này, lần sau Phụng Tam đi gặp Lý Thục Trang, chắc chắn sẽ rất nguy hiểm”.

Yến Phi nói: “Chắc là như vậy, nếu Lý Thục Trang cầu viện Thánh quân, Ma môn sẽ có sách lược tốc chiến tốc quyết, mau chóng giải quyết vấn đề Quan Trường Xuân để tránh đêm dài lắm mộng, bị Quan Trường Xuân ảnh hưởng đến đại kế đoạt thiên hạ của chúng. Ngặt nỗi ta và Tống đại ca không tiện ra tay, chỉ có Nhậm hậu can thiệp mới không bị Ma môn nghi ngờ”.

Đồ Phụng Tam và Tống Bi Phong hiểu ra. Bởi vì cần phải có Nhậm Thanh Thị ra tay, cho nên dù trong lòng Yến Phi không muốn cũng phải tìm Nhậm Thanh Thị thương lượng.

Nhậm Thanh Thị lộ thần sắc ngưng trọng, nói: “Nếu Lý Thục Trang đúng là suy tính như vậy, sẽ ảnh hưởng đến đại kế của chúng ta, khiến chúng ta thất bại hoàn toàn”.

Đồ Phụng Tam nói: “Lý Thục Trang còn có một mối lo lắng nữa, đó là nếu nàng chọc giận ta, ta sẽ tiết lộ tất cả bí mật của đơn phương, vậy thì trong cuộc mua bán Ngũ Thạch tán, Lý Thục Trang sẽ mất đi ưu thế đang có. Cho nên Lý Thục Trang một là ngoan ngoãn giao dịch với ta; Hai là sẽ toàn lực ra tay đối phó với ta, bất sống không được thì giết người diệt khẩu”.

(Thiếu một đoạn)

Kẻ địch biến thành người phe mình.

Nhậm Thanh Thị tiếp tục nói: “Năm xưa khi ta bịa đặt với Lý Thục Trang về kẻ tên Quan Trường Xuân, đã đặc biệt chỉ ra rằng Quan Trường Xuân tham tài háo sắc, bởi vì cảm thấy Lý Thục Trang là cao thủ mê hoặc nam nhân, ta mới cố ý nói như vậy, lúc đó ta không ngờ sự háo sắc của Quan Trường Xuân thật sự có tác dụng”.

Đồ Phụng Tam cười khố nói: “May mà khi ta và thị giao thủ ở Yến Tước đình, vẫn tỏ ra háo sắc, một mặt là kháng cự sự quyến rũ của nàng, mặt khác là phải tựa như không tìm được lòng mình, đưa ra điều kiện đòi thị hiến thân. Nhưng nếu bị thị dụ dỗ, chắc chắn sẽ chẳng có kết quả tốt gì”.

Nhậm Thanh Thị thần nhiên nói: “Đương nhiên không thể thật sự vui vẻ cùng thị, điều đó chẳng khác gì nạp mạng, lọt vào tay thị sống không bằng chết”.

Tống Bi Phong nhíu mày nói: “Nếu đã là vậy, làm thế nào lợi dụng tính cách háo sắc của Quan Trường Xuân?”.

Nhậm Thanh Thị nói: “Đối với Lý Thục Trang, Quan Trường Xuân là nhân tài thị muốn lôi kéo nhất, nếu có thể thu phục được, sau này thị không cần tốn công tốn sức lo việc luyện chế Ngũ Thạch tán. Cho nên nếu Tam ca có thể khiến Lý Thục Trang cảm thấy Quan Trường Xuân không kim được lòng với thị, thị quyết không giết Quan Trường Xuân. Điều tuyệt vời hơn là nếu Tam ca có thể khiến thị nảy sinh chút tình yêu với huynh, vậy thì điều đó sẽ có lợi hơn”.

Đồ Phụng Tam tiu ngửu nói: “Đề nghị của Nhậm hậu khiến ta có cảm giác đang đùa với lửa. Nói thật ra, thuật quyến rũ của Lý Thục Trang không dễ chống cự, nếu ta thật sự bị thị dụ dỗ, thật sự không thể tưởng tượng nổi”.

Nhậm Thanh Thị bật cười nói: “Ta thật sự không dám tin Tam ca nói ra điều này, Tam ca không có lòng tin đối với định lực về mặt này hay sao? Chỉ cần Tam ca không ngừng nghĩ đến Hoàn Huyền, chắc chắn sẽ trở nên lòng như sắt đá”.

Đồ Phụng Tam giật mình nói: “Đúng vậy! Chỉ cần nghĩ đến Hoàn Huyền, ta có lòng tin khắc phục hết tất cả mọi khó khăn”.

Yến Phi nói: “Ta có thể cảm thấy Đồ huynh đã sinh ra cảm giác vi diệu giữa nam và nữ với Lý Thục Trang. Hi! Ta không phải đang cười Đồ huynh, bởi vì nam và nữ thu hút lẫn nhau là thiên tính của con người, huống chi Lý Thục Trang là cao thủ trong nghề này, nhất là khi Đồ huynh không cần che giấu lòng háo sắc, thậm chí cố ý để lộ ra, tình huống càng nguy hiểm hơn. Thuật quyến rũ là thuật công tâm, khi tâm đã thất thủ, cũng giống như cao thủ độ chiều, lộ ra sơ hở. Nếu Đồ huynh có thể trong thời cơ thích hợp, lộ ra sơ hở như vậy, chắc chắn có thể lấy được lòng tin của Lý Thục Trang, khiến thị thay đổi sách lược lôi kéo dụ dỗ chứ không phải là đại động can qua”.

Đồ Phụng Tam nói: “Nói như vậy Yến huynh đồng ý chủ trương của Nhậm hậu”.

Tống Bi Phong nói: “Nhưng làm như thế nào là điều không đơn giản, nếu không ổn, chẳng khác gì tự đốt thân mình”.

Yến Phi nhún vai nói: “Chúng ta chỉ đành chuẩn bị cả hai mặt, một mặt làm theo cách của Nhậm hậu, mặt khác là toàn lực giới bị, khi động thủ, đối với người của Ma môn, thấy ai giết nấy, tốt nhất là trừ luôn cả Lý Thục Trang và Thánh quân, tuy không thể đạt được hiệu quả lý tưởng nhất, nhưng dù sao cũng đỡ hơn để chúng tiếp tục ra sức cho Hoàn Huyền”.

Đồ Phụng Tam nói: “Cứ quyết định như vậy”.

Rồi nói tiếp: “Ta đã hẹn Lý Thục Trang gặp lại vào ngày mốt, lần này nên gặp thị ở đâu?”.

Nhậm Thanh Thị phấn khởi nói: “Nếu vẫn gặp ở Yến Tước đình, vậy thì không thể nào cho thấy Quan Trường Xuân đã động lòng với thị, tốt nhất là do Quan Trường Xuân nắm chủ động, chẳng hạn như Quan Trường Xuân đến Hoài Nguyệt lâu gặp nàng, chỉ cần Yến gia âm thầm bảo vệ, chắc sẽ không xảy ra vấn đề gì”.

Đồ Phụng Tam cười khổ: “Đây có phải là kế ‘không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con?’”.

Tống Bi Phong nói: “Tốt nhất là có thể khi Lý Thục Trang ngồi một mình, Phụng Tam đột nhiên xuất hiện thì sẽ thu được hiệu quả”.

Nhậm Thanh Thị cười nói: “Sự tình càng lúc càng thú vị, phải xem Tam ca có gan vào hang cọp hay không”.

Đồ Phụng Tam cười gượng: “Nhậm hậu không cần dùng kế khích tướng, ta xưa nay không thiếu dũng cảm, nhưng lời đề nghị của Nhậm hậu đúng là một đạo kỳ binh, có thể khiến Lý Thục Trang phải đánh giá lại đối với ta”.

Nhậm Thanh Thị vui vẻ nói: “Vậy là Tam ca đã đồng ý rồi!”.

Đồ Phụng Tam hai mắt sát cơ đại thịnh, trầm giọng nói: “Chỉ cần nhớ đến Hoàn Huyền, dù chỉ có một tia cơ hội, ta cũng sẽ toàn lực giành lấy. Cứ quyết định như vậy!”.

Yến Phi cười nói: “Dùng văn không được thì dùng võ, chúng ta và Ma môn chẳng có gì để nói nữa”.

- o O o -